

Ĝi estas fondita en 681 jaro. En sia disvolvigo kaj konfirmado ĝi travivis malfacilaĵojn kaj plajajn epokojn – 200-jarojn greka kaj 500-jarojn turka jugo – kaj ekonomiajn dekadencojn. Ĝi havas ankaŭ glorajn periodojn – kristaniĝo ekde la 865-a jaro, Ora jarcento de bulgara literaturo dum X-a jarcento, Renesanco, disvolvigo de kulturo kaj klereco, gloraj bataloj kontraŭ la fremdaj sklavigantoj k.t.p.

La naturo de Bulgario estas varia kaj belega. Ekzistas koniferaj kaj larĝfoliaj arbaroj, multaj montaroj kaj lagoj, ebenaĵoj kun fruktoĝardenoj, vinberoj kaj rozaj valoj. Sennombraj estas la mineralakvaj fontoj kun banejoj kaj ripozdomoj. La lazura Nigra maro proponas famekonatajn plaĝojn kaj marajn kuraclokojn. La klimato estas modere kontinenta kaj kun mediteranea influo en sudaj regionoj. Super 900 - 1000 m de la marnivelo la klimato estas montana. Apud Nigra maro la klimato estas milda. Estas karakteraj kvar sezonoj. La klimato estas milda kaj varma dum somero kaj aŭtuno. Vintre la montaroj estas kovritaj per neĝo kaj multnombraj bulgaraj kaj fremdlandaj turistoj ĝuas iliajn belaĵojn.

PRILA KONGRESURBO SOFIO

Sofio situas en la samnoma kampo ĉirkaŭ 550 m supermara alteco sur teritorio de 1311 km². Laŭ la supermara alteco ĝi okupas 14-an lokon inter la ĉefurboj de Eŭropo. Sofio estas urbo je 7000 jara historio, kio pruvas ke ĝi estas ununura por Eŭropo kiel unu el la urboj, kiuj havas la plej antikvan pasintecon. En la ideala centro de la urbo ĝis hodiaŭ oni trovas objektojn de la moraro de la neolita homo, restaĵojn de la ŝtona kaj bronzerao. Sur la loko de la iama neolita loĝloko dum la VIII-jarcento antaŭ nova erao ĉirkaŭ la termofontoj (temperaturo varias de 21° C ĝis 42° C) aperas antikva traca urbo, konkerita de la romianoj kaj nomita de ili pli malfrue Serdika – ĝi estas urbo de la serdoj, laŭ la nomo de la loĝigita traca gento. Dum la regado de imperiestro Traian (98-117 j.) fariĝis centro de administra regiono. Ĝia nomo jam estas Ulpia Serdika kaj ĝi estas centra urbo de la regiono. “Serdika estas mia Romio” – tio estas la famaj vortoj de imperiestro Konstantin Veliki (274-337 j. – maskita en Niŝ), kiujn li ĝenerale diris, se temis pri lia ŝatata urbo – la nuntempa bulgara ĉefurbo. Ekde 809 jaro la urbo jam estas en la limoj de la bulgara ŝtato kaj ricevas slavan nomon – Sredec. Ekde la komenco de la XV-a jarcento la lasta nomo de la urbo estas Sofio – nomita al la praktistana templo “Sankta Sofio” – “Supersaĝeco Dia” (de pragreka lingvo). La devizo de la urbo estas “Kreskas, sed neniam maljuniĝas”.

Sofio estas liberigita de la armeo de generalo Gurko la 4^{am} de januaro 1878 jaro. Dum tiu tempo la loĝantaro de la urbo estis nur 12 000 da homoj, sed sendepende de tio ĝi estas proklamita kiel ĉefurbo de Princlando Bulgario la 4^{am} de aprilo 1879 jaro.

La reformoj en la politika vivo post la 9^a de septembro 1944 jaro reflektiĝas sur la aspekto de Sofio. Oni konstruas objektojn en urbanista kaj stalinisma stilo kaj la plej famaj estas la centra komplekso – Partia domo, hotelo “Balkan” kaj CUM (centra universala magazeno). Hodiaŭ Sofio senĉese ŝanĝiĝas.

Pri la simboloj de Sofio aludas kelkaj konstruaĵoj kaj lokoj. Plej ofte tio estas la impona konstruaĵo de la katedrala templo-monumento “Sankta Aleksandro Nevski”. La templo estas centra patriarka katedralo de la sendependa bulgara ortodoksa eklezio. Ĝi estas finkonstruita dum 1912 jaro laŭ projekto de la rusa arkitekto Pomerancev. Ĝia areo egalas al 3170 m². La sonorilturo estas alta 50.52 metrojn, la centra kupolo estas ornamita per orumajo. Sur la supro estas masiva ora kruco. En la kriptoj de la templo estas kolekto je unikaj de la bulgara ikonpentrato.

historio estas la vizito de la Nacia historia muzeo, kiu troviĝas en kvartalo Bojana. La plej interesaj vidindaĵoj, ĉirkaŭ Sofio estas Bojanskata carkva (*Bojana preĝejo*) kaj *Dragalevski manastir* (monaĥejo). Ili estas konstruitaj sinsekve dum 13^a kaj 14^a jarcento kaj estas konsiderataj kiel antaŭuloj de la Eŭropa Renesanco.

Vitoŝa estas montaro, kiu impresse elstarigas super Sofio. Ĝia areo egalas al 267 km², ĝia longeco estas 20 km kaj larĝeco varias de 10 ĝis 19 km. La montaro havas proksimume grandan mezan supermaran altecon – 1394 m kompare al Rila, kiu havas 1487 m (mezan supermaran altecon). Vitoŝa havas 9 pintojn je alteco 2000 m kaj 14 pintojn je alteco super 1500 m. La montaro estas agnoskita kiel Nacia natura parko por ekskursoj kaj ripozo de la ĉefurbanoj.

POSTKONGRESO – URBO VELINGRAD

Tuj nomas ĝin la perlon de Rodopi-montaro, aliaj – paradizan angulon. Sed ĝi estas unu senbrua, droninta en verdeĵo, bone konstruita, pura kaj bela urbo kun nomo de fraŭlino – Velingrad (urbo de Vela).

Velingrad situas en la okcidenta parto de la suna “Ĉepina valo”, kiu troviĝas sur la limo inter admirinde belaj Rodopi-montaro kaj la majesta Rila monto. Ĝi estas konata kiel mezmontara kaj bankuraca loko.

Velingrad estas malofita harmonio de saniga montara aero kaj kuracaj mineralakvoj. Miloj da turistoj kaj ripozantoj vizitas la urbon por spiri la puran aeron kaj kuraci sin per mineralakvoj. La mineralaj akvofontoj nombros pli ol 70 kun elflukvanto 9000 litroj po minute. La temperaturo de la akvo estas de 40 ĝis 93 gradoj (laŭ Celzio). Ĝi estas taŭga por kuracado de ostaj, hepataj, renaj k.a. malsanoj.

En la urbo estas multaj kaj bone meblitaj hoteloj, restoracioj kaj ripozdomoj. Estas multe da mineralakvaj naĝbasenoj kaj surstrate – multaj mineralakvaj kranoj. Velingrad situas je 765 - 800 m super la marnivelo. Ĉiuflanke ĝi estas barita per altaĵoj kaj montaroj kovritaj per pinarboj. Ili defendas la urbon de la sudaj varmaj kaj de la nordaj malvarmaj ventoj. La vintro estas mola, la neĝo restas 50 tagojn. La somero estas malvarmeta. La nebulaj tagoj – nur ĉirkaŭ 14-15. La ĉielo super Velingrad estas klara kaj blua. La klimato estas mezvarme kontinenta, favora por kuracado de la spira sistemo kaj aliaj malsanoj.

En la ĉirkaŭaĵoj de Velingrad situas belegaj lokoj por promenado kaj turismo. La plej romantika angulo estas la karsta fonto “Kleptuza” kun elflukvanto 600-1000 litroj po minute, kies akvo falas de alte en du grandajn lagojn.

La ideo pri la Internacia lingvo en Ĉepina valo ekflamis antaŭ la Unua Mondmilito. La Esperanto movado en Velingrad evoluas pli ol 70 jarojn.

La preĝejo “Sankta Triopo” estas konstruita sur la loko de la kapeleto. Laŭ arkitektura aspekto la preĝejo estas baziliko. Ĝi estas apartigita je tri “ŝipoj”, konturitaj de 8 kolumnoj, portantaj la arkojn. La preĝejo estas longa 26,80 metrojn, larĝa 10,50 metrojn kaj alta 7,50 metrojn. La murojn oni masonis per ŝtonoj dikaj 0,80 metrojn. La preĝejo estas elektrikigita en 1929.

La historia muzeo estis aranĝita en 1951 jaro. Jam de antaŭ pli ol 30 jaroj la muzeo estas en la registro de la 100-aj plej gravaj naciaj objektoj. Pro siaj pli ol 17 000 eksponaĵoj: arkeologiaj, etnografiaj, renesancaj, novhistoriaj, belartaj k.t.p., ĝi estas enskribita en la katalogo „La muzeoj de la mondo“.

Fertu kaj ripozu kun ni en tiu belega regiono!

Vi ne bedaŭrus vian elekton!